

ימי עיון בתנ"ך תשע"ח

שם השיעור(שיעור מס') 0-156-400 הארון וטבעותיו

שם המרצה(כתובת דוא"ל) הרב מנשה וינר menasevin@gmail.com

א. שמות כה, יב רש"י

"ושתי טבעות על צלעו האחת - "הן הן הד' טבעות שבתחלת המקרא ופירש לך היכן היו והוי"ו זו יתירה היא ופתרונו

כמו שתי טבעות ויש לך לישיבה כן ושתי מן הטבעות האלו על צלעו האחת

ב. פעמותיו-

חפשתי בכל המקרא ולא מצאתי פעם שהוא זוית רק מלשון רגל .

רגלי עני פעמי דלים .

וישם לדרך פעמיו .

מה יפו פעמיך, ורבים ככה .

ע"כ הוצרכתי לפרש כי רגלים היו לארון. כי דרך בזיון הוא שישב הארון בארץ .

ועוד: מה טעם לומר ושתי טבעות זהב בתוספת הוי"ו. ואילו היו הראשונות היה כתוב שתי טבעות. להודיע

שהם ארבע טבעות זהב, שהזכיר כמשפט הלשון .

ויש מחכמי דורינו שהבין זה ואמר :

כי הבדים היו מושמים בארון בטבעות שהיו על הפעמונים. וכאשר יצטרכו לשאת את הארון יוסרו מהטבעות

השפליות וישמו בטבעות העליונות. וכן כתוב: וישמו בדיו .

ולפי דעתי :

ימי עיון בתנ"ך תשע"ח

שהבדים אחר שהושמו בטבעות העליונות לא הוסרו משם. כי כן כתוב: **לא יסורו ממנו**. ופירוש: ושמו בדיו על הכהנים, שהיו משימים בדי הארון בכתפות הקהתים וכאשר הושם הארון בדביר הוצרך להיותו סמוך אל הקיר, שיסוכו הכרובים על הארון ועל בדיו. על כן האריכו קצה כל אחד מהבדים. וזהו **ויאריכו הבדים** והנה הארבע טבעות השפלים היו ליופי ותפארת כמשפט הארונים.

ג. מסכת יומא עב. תוספות דיבור המתחיל "כתיב"

ואי לאו דמסתפינא מחברייא הוה אמינא דח' טבעות היו בארון. וכן מוכיח הפסוק דכתיב ויצקת לו ארבע טבעות זהב ונתת על ארבע פעמותיו, דהיינו ארבע קרנותיו כדמתרגמינן זוייתיה, והדר כתיב ושתי טבעות על צלעו האחת ושתי טבעות על צלעו השנית משמע דארבע טבעות היו על שתי צלעותיו לבד מאותם ד' שעל ד' פעמותיו בד' טבעות. מהם היו בדים קבועין לא יסורו ובארבעה מהם שהיו למטה או למעלה מאותן טבעות היו משימין בדים בשעת סילוק המסעות לשאת את הארון בהם והיינו הנך דכתב בהו ושמו בדיו

שם השיעור(שיעור מס') 400-156-0 **הארון וטבעותיו (המשך)**

שם המרצה(כתובת דוא"ל) **הרב מנשה וינר** menasevin@gmail.com

ד.

טור יורה דעה סימן ער

מצות עשה על כל אדם מישראל שיכתוב לו ספר תורה...

וכתב אדוני אבי הרא"ש ז"ל שזוה לא נאמר אלא לדורות הראשונים שהיו כותבין ספר תורה ולומדים בה, אבל האידנא שכותבין ספר תורה ומניחים אותו בבית הכנסת לקרות בהם ברבים, מצות עשה על כל ישראל אשר ידו משגת לכתוב חמשה חומשי התורה ומשנה וגמרא ופירושיהם להגות בהן הוא ובניו, כי מצות כתיבת התורה היא כדי ללמוד בה דכתיב) **דברים לא, יט** (ולמדה את בני ישראל שימה בפיהם", ועל ידי הגמרא ופירושיה

ימי עיון בתנ"ך תשע"ח

ידע פירוש המצוות והדינין על בוריים, לכן הן הן הספרים שאדם מצווה לכתבם, וגם שלא למכרם אם לא

ללמוד תורה ולישא אשה.